

[Alfred Hansen]

manglede disse penge. Ja, det er jo netop det, de gør, for de havde jo disponeret efter, at de fik disse dyrtidsportioner, som de skulle have haft udbetalt, fordi de varer, de havde købt, bevisligt var blevet dyrere. Det er jo dér, anslaget mod lønmodtagerne kommer ind i billedet, at folketinget totalt ignorerer de forudsætninger, som lønmodtagerne har ført overenskomstforhandlinger på.

Hr. Ole Thomsen gav udtryk for, at socialdemokratiet er tilfreds med forvaltningen. Nå ja, det kan da godt være, men her er det et spørgsmål om, hvad lønmodtagerne er tilfredse med. Det er jo ikke sikkert, at det, socialdemokratiet mener er rigtigt, også opfattes af lønmodtagerne som værende rigtigt.

Vi har meget nøje gennemtænkt forslaget konsekvenser, hr. Ole Thomsen, og jeg har tidligere givet udtryk for, hvilke anbringelsesmuligheder og også forbrugsudvidelsesmuligheder det naturligvis kunne medføre, men det kunne måske også bevirke, at en del lønmodtagere bedre kunne klare deres huslejeudgifter, bedre kunne sikre sig muligheder for at købe benzin, så de kan køre til og fra arbejde; der kunne måske også reddes lidt konkurser, og endelig er der mulighed for at købe aktier, obligationer, eller hvad det nu kunne være.

Jeg siger tak til hr. Bertel Haarder for støtten til de dele i forslaget, som hr. Bertel Haarder kunne støtte. Jeg vil lige give den oplysning, at det er ikke et forslag, der er helt analogt med venstres. Vi har skævet til venstres forslag, det er klart, har meget nøje fulgt det forslags skæbne, men derudover har vi det meget væsentlige, hr. Bertel Haarder, at lønmodtagerne også kan få pengene udbetalt, hvis de ønsker det. Det er jo netop dispositionsretten over disse penge, som vi ønsker at give lønmodtagerne.

Også tak til hr. Dyremose for tilslutningen til en del af forslaget. Jeg synes nok, det væsentligste er, at folk kan få pengene udbetalt og ikke bare få dem investeret, og jeg vil da gerne berolige fru Lilli Gyldenkilde; der er ikke tale om, at de skal investere dem; det er op til den enkelte lønmodtager, og jeg har da opfattet SFs politik derhen, at de også langt hen ad vejen ønsker, at lønmodtagerne og det enkelte menneske i det hele taget selv skal kunne disponere. Der er ikke nogen, der bliver tvangsindlagt til investeringer; det er

efter vores forslag helt op til den enkelte lønmodtager selv at bestemme det.

Tak til hr. Lawaetz for ubetinget tilslutning, og så skal jeg sige til fru Lilli Gyldenkilde, at vi ikke forsøger at ride på to heste. Det har jeg givet begrundelsen for. Vi siger, at lønmodtagerne selv kan bestemme, hvad disse penge skal bruges til, og det kan jeg ikke fortolke derhen, at det er at ride på to heste.

Jeg er naturligvis skuffet over, at hr. Bolvig har så lidt tillid til lønmodtagerne og så lidt respekt for de overenskomstforhandlinger, der er afsluttet gennem årene, at han på de radikales vegne må tage afstand fra forslaget. Det kan ikke overraske mig, men det er skuffende.

Tak til fru Mimi Jakobsen for de pæne ord i visse sammenhænge over for forslaget, men jeg synes nok, at fru Mimi Jakobsens skepsis over for forbrugsudvidelser er stærkt overdreven. Jeg ved ikke, hvor meget der bliver brugt til forbrugsudvidelse, men det kunne måske betyde, at lønmodtagere var fri for at gå hen og låne penge og stifte gæld for at klare dagen og vejen, men at de kan klare sig for egne midler. Og jeg kan ikke se, der er nogen forskel på, om man lader Lønmodtagernes Dyrtdidsfond investere disse penge, eller man lader den enkelte lønmodtager investere disse penge og bestemme, hvad pengene skal bruges til. Det er et spørgsmål om, hvorvidt man har tillid til borgerne, eller man mener, det er bedre, at det er organisationsfolk eller mere eller mindre tilfældigt valgte, som skal sidde og administrere dem. Det er spørgsmålet, om man går ind for central styring og fondsdannelser, eller om man går ind for et individorienteret samfund, hvor det er det enkelte menneske, der selv har dispositionsretten.

Jeg beklager, at hr. Poul H. Møller ikke kunne støtte forslaget, men der er jo nok så mange bindinger, som omfatter kristeligt folkeparti i disse tider, både politiske og økonomiske, og det falder jo meget ofte sammen.

Jeg vil til slut sige, at jeg tror, vi kan få et godt udvalgsarbejde, og det er også muligt, som hr. Dyremose lagde op til, at vi kan finde frem til en fællesnævner; det skulle glæde mig meget. Vi vil naturligvis støtte enhver bestræbelse, som går i retning af større dispositionsfrihed og dispositionsret til lønmodtagerne over disse midler. Primært ønsker vi,